

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobce: **S. A. S.**
st. př. Alžírská demokratická a lidová republika
zastoupen advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 7. 2019, č. j. MV-79176-4/SO-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o posouzení, zda manželství žalobce s paní K. S., od něhož žalobce odvozuje své pobytové oprávnění v České republice, bylo uzavřeno účelově.

2. Žalobce dne 16. 6. 2008 uzavřel manželství s paní K. S. (dříve Z.), občankou České republiky. Následně bylo žalobci uděleno povolení k přechodnému pobytu s platností od 19. 8. 2008, a to jako rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.
3. Dne 17. 6. 2013 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana EU podle § 87p odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), rozhodnutím ze dne 10. 11. 2014, č. j. OAM-146509-33/MC-2013, žádost zamítlo pro nesplnění podmínky uvedené v § 87p odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce nedoložil, že pobývá na území společně s občanem EU.
4. Proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti podal žalobce odvolání. Žalovaná rozhodnutím ze dne 13. 4. 2015, č. j. MV-672-3/SO-2015, odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, o níž rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 5. 2017, č. j. 30 A 65/2015-45, tak, že rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k novému projednání. Poté žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 7. 2017, č. j. MV-672-15/SO-2015, zrušila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 10. 11. 2014, č. j. OAM-146509-33/MC-2013, a věc mu vrátila k novému projednání.
5. V průběhu řízení o žalobě podal žalobce dne 2. 8. 2016 další žádost o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana EU. Dne 3. 4. 2018 správní orgán I. stupně vydal záznam o usnesení č. j. OAM-171776-19/MC-2016, kterým žádosti o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana EU podané dne 17. 6. 2013 a dne 2. 8. 2016 spojil do společného řízení podle § 140 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Poté rozhodnutím ze dne 3. 4. 2019, č. j. OAM-171776-34/MC-2016, správní orgán I. stupně žádost žalobce o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana EU zamítl podle § 87p odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že uzavřením manželství s paní K. S. se žalobce dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, což je důvodem pro ukončení přechodného pobytu na území podle § 87f odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
6. Odvolání žalobce žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla.

II. Obsah žaloby

7. Žalobce v podané žalobě namítal, že z výsledků žalobce a jeho manželky provedených ve správním řízení nijak nevyplývá, že sňatek byl uzavřen za účelem obcházení zákona.
8. Žalobce se s manželkou seznámil na sociálních sítích (ICQ). Téměř čtyři roky si psali a přibližně po dvou letech žalobce prohlásil, že se do své budoucí manželky zamiloval a chce si ji vzít. Za další dva roky žalobce přicestoval na turistické vízum udělené Francií. Manželka mu měla vyřídit pozvání k českému vízu. Vzhledem k tomu, že neměla dostatek finančních prostředků, nepřicestoval žalobce do Evropy na české vízum, ale na vízum francouzské.
9. Z výpovědí manželů vyplývá, že spolu žili ve společné domácnosti a žili intimním životem. Žalobce i jeho manželka měli rozdílné povahy, což bylo pravděpodobně důvodem jejich odloučení. Manželka při svém výsledku uvedla, že spolu žili od března do listopadu 2008, jejich manželství bylo šťastné asi tak měsíc, „pak se muselo podle něho a dost si vyskakoval

(...) *poté, co spolu začali bydlet, začal se žalobce chovat jako pán domu (...)*“. Žalobce při výslechu uvedl, že zjistil, že „*si manželka na internetu psala s jinými muži a že je na chlapy*“. V roce 2009 měl onemocnění s kolenem a „*naštvalo jej, že mu manželka nechtěla nijak pomoci do nemocnice*“. Správní orgán I. stupně se sice dotázal manželky žalobce, zda si myslí, že si ji vzal manžel účelově, ovšem ani z její odpovědi nelze dovodit závěr o účelovosti uzavřeného sňatku.

10. Pokud se manželství žalobce od počátku potýkalo s problémy způsobenými odlišným původem žalobce a jeho manželky, nelze z této skutečnosti dospět k závěru o účelovosti manželství. V roce 2009, tedy v době, kdy společnou domácnost žalobce opustil a jeho manželka si našla nového partnera, žalobce ještě manželce vymaloval byt, pořídil a položil koberec nebo zajistil obklady v koupelně. Správní orgány proto posoudily provedené výsledky nesprávně, navíc nezajistily účast soudního tlumočníka.
11. Žalobce doplnil, že ani pokud uzavření sňatku vyřeší pobytovou situaci cizince, nemusí to znamenat, že sňatek byl uzavřen pouze za účelem vyřešení pobytové situace bez úmyslu vést společný život (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40). Manželství tak nelze považovat za účelově uzavřené pouze proto, že je s jeho uzavřením spojena výhoda pobytového titulu. Při prokazování účelovosti manželství je nutné se zaměřit na úmysl obcházet cizinecký zákon k získání pobytového oprávnění a na úmysl vést společný manželský život.
12. Žalobce dále namítl nesprávné posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce s tím, že žalovaná v napadeném rozhodnutí posuzovala přiměřenost zásahu do života jiného cizího státního příslušníka. Žalobce žije na území České republiky již 11 let a naučil na hovorové úrovni český jazyk. Od konce roku 2018 žije ve společné domácnosti s paní L. P. v Uherském Brodě, podílí se společně na chodu domácnosti a svůj budoucí život spojuje s Českou republikou.
13. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

14. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí považuje za správné a zákonné. V podrobnostech odkázala na napadené rozhodnutí, ve kterém se s obdobnými námitkami vypořádala.
15. K námitce nesprávného posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života uvedla, že v textu napadeného rozhodnutí nedopatřením zůstal text, který se netýká žalobce. Toto nedopatření však nečiní napadené rozhodnutí nezákonným. Posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je uvedeno nad tímto textem.
16. Navrhla proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Ústní jednání

17. Při ústním jednání dne 27. 11. 2019 účastníci setrvali na svých stanoviscích uplatněných v předchozích písemných podáních.
18. Zástupkyně žalobce odkázala na žalobu. Závěr správních orgánů o účelovosti manželství byl učiněn jen na základě výsledků a je nesprávný. Hodnocení zásahu do soukromého

života je nepřezkoumatelné. Žalobce pak zdůraznil, že v České republice má přítelkyni, s níž zde chce zůstat.

19. Zástupce žalované byl přesvědčen, že závěr o účelovosti manželství byl správními orgány řádně odůvodněn. Ve výsleších žalobce i jeho manželky existovaly rozpory ohledně toho, za jakých okolností žalobce přicestoval do ČR, zda má v zemi původu manželku a děti, ohledně délky společného soužití manželů. Co se týče posouzení přiměřenosti, žalobce zde pobývá delší dobu, nemá stálé zaměstnání, často jezdí do Francie. Aktuální vztah žalobce s paní P. nelze hodnotit jako dlouhodobý.
20. Soud konstatoval obsah soudního a správního spisu a zamítl návrhy důkazů, jejichž provedení zástupkyně žalobce navrhla při jednání. Konkrétně šlo o protokoly o výslechu žalobce a paní P. ze dne 3. 10. 2019 (č. l. 57 – 64 soudního spisu) a žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu ze dne 21. 2. 2019 (č. l. 65 – 67 spisu); tyto dokumenty byly přiloženy k druhému návrhu na přiznání odkladného účinku, o němž však soud s ohledem na rozhodnutí ve věci samé nerozhodoval. Měl za to, že předmětné listiny jsou nadbytečné pro posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

V. Posouzení věci soudem

21. Soud přezkoumal rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex officio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalované.
22. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
23. Soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení účelovosti uzavřeného manželství [bod V. A) rozsudku]. Poté se zabýval námitkou nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce [bod V. B) rozsudku].

V. A) Námitka nesprávného posouzení účelovosti uzavřeného manželství

24. Žalobce měl za to, že závěr správních orgánů o účelovosti uzavřeného manželství je nedostatečný. V tomto směru upozorňoval na chybné hodnocení výsledků žalobce a jeho manželky K. S. provedených 31. 1. 2014, resp. na procesní pochybení spočívající v tom, že předmětný výslech žalobce byl veden bez účasti soudního tlumočníka.
25. V projednávané věci byl žalobci, jako rodinnému příslušníkovi občana EU, ukončen přechodný pobyt na území podle § 87p odst. 2 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
26. Podle § 87p odst. 2 zákona o pobytu cizinců „*ministerstvo dobu platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie neprodlouží, shledá-li důvod pro ukončení přechodného pobytu na území podle § 87f. Pokud ministerstvo neprodlouží pobytovou kartu rodinného příslušníka občana Evropské unie, je ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie ukončen; ministerstvo tuto skutečnost uvede v odůvodnění rozhodnutí; ustanovení § 87f odst. 4 a 5 se použije obdobně. Shledá-li ministerstvo v řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie důvod pro neprodloužení doby platnosti pobytové karty,*

poučí žadatele nejpozději ve výzvě k vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí o této skutečnosti a o důsledcích neprodloužení pobytové karty uvedených ve větě druhé.“

27. Z ustanovení § 87f odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců pak vyplývá, že ministerstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana EU přechodný pobyt na území, pokud „*se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství*“.
28. Vzhledem k tomu, že právní úprava zákona o pobytu cizinců vychází z práva Evropské unie (§ 1 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), vycházel soud při posuzování účelovosti uzavření manželství jednak ze sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě ze dne 2. 7. 2009, KOM(2009) 313 final, o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „Sdělení Komise“), jednak z rezoluce Rady ze dne 4. 12. 1997, 97/C 382/01, o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství (dále jen „rezoluce Rady“). Dle čl. 1 této rezoluce je za účelový sňatek třeba považovat „*sňatek uzavřený mezi občanem členského státu nebo občanem třetí země legálně usazeným ve členském státě a občanem třetí země pouze s účelem obejít pravidel vstupu a pobytu občanů třetí země a získání povolení nebo oprávnění k pobytu pro občana třetí země*“.
29. Podstatné indicie, které na možnou účelovost manželství ukazují, výstižně shrnuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013–43. Dle něho mohou být přínosným inspiračním zdrojem především jednotlivé faktory plynoucí z čl. 2 rezoluce Rady. Jsou jimi například skutečnosti, že není udržováno manželské soužití, chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství, manželé se nikdy před sňatkem neviděli, manželé se neshodnou při uvádění svých osobních údajů, důležitých osobních informací či informací o průběhu prvé schůzky, manželé nehovoří společným jazykem, sňatku předcházelo předání finanční částky, některý z manželů v minulosti uzavřel účelový sňatek nebo se dopustil porušení předpisů o pobytu cizinců. Z citovaného rozsudku dále vyplývá, že prokazování účelovosti manželství musí být nutně založeno na zjištění okolností provázejících seznámení obou snoubenců, jejich svatbu a následný život. Za určující pro závěr o účelovosti manželství je třeba považovat například nevědomost jednoho manžela o zdravotních problémech druhého manžela či o jeho nezaměstnanosti a zásadní rozpory v otázkách vydělávání a úhrady společných finančních prostředků. Rovněž je třeba zohlednit okolnosti předchozího pobytu žadatele o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky a časovou souvislost mezi uzavřením manželství a žádostí o pobytové oprávnění.
30. Účelovost uzavření manželství mají podle judikatury Nejvyššího správního soudu povinnost prokázat správní orgány (viz např. citovaný rozsudek č. j. 1 As 58/2013–43). Platí přitom, že obcházení zákona musí být žadateli o povolení k přechodnému pobytu přičitatelné a současně musí být naplněna subjektivní stránka ve vztahu k jednání obcházejícímu zákon ve formě přímého úmyslu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 157/2016–32). Závěr o účelovosti manželství pak předpokládá úplné zjištění rozhodujících skutečností a jejich posouzení ve vzájemných souvislostech. Uspokojivého výsledku nelze dosáhnout zdůrazňováním dílčích okolností. Precizním soustředěním skutkového podkladu a vyhodnocením důkazů je třeba vytvořit logický řetězec skutkových okolností nevzbuzující důvodné pochybnosti o skutkovém

základu posuzované věci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 3 As 101/2013–34).

31. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti.
32. Dne 30. 6. 2013 byla provedena pobytová kontrola na adrese 9. k. 250/9, T., přičemž zde nebyl nikdo zastižen. Sousedka uvedla, že žalobce viděla naposledy před 5 dny, manželku žalobce podle fotografie na uvedené adrese neviděla. Dne 1. 7. 2013 byla provedena pobytová kontrola na adrese N. C. 247, N. C. V době provedení kontroly nebyl nikdo přítomen. Sousedé uvedli, že manželka žalobce byt navštěvuje pouze za účelem úklidu společných prostor a vyzvednutí pošty. Popsali, že manželka žalobce nežije s žalobcem ve společné domácnosti asi dva roky, má již delší dobu nového přítele, u něhož bydlí. Sousedé viděli žalobce někdy před rokem. Zdržel se jen na chvíli. Při opětovné kontrole v Třebíči byl zastižen žalobce, který uvedl, že se na adrese zdržuje sám, bez manželky, která je hospitalizována v nemocnici. Po propuštění by se měla nastěhovat k němu. Sousedé uvedli, že žalobce vídají často. Majitelka domu prohlásila, že neví o tom, že by na uvedené adrese bydlel ještě někdo další (srov. prověrka pobytové kontroly ze dne 1. 7. 2013, č. j. KRPJ-1047-96/ČJ-2013-160022).
33. Při výslechu ze dne 2. 8. 2013 žalobce uvedl, že s manželkou se seznámil prostřednictvím internetu v roce 2004, konkrétně přes komunikační aplikaci ICQ. Žalobce začal psát manželce jako první, poslal jí fotku, psali si každý večer. Žalobce pracoval jako kovář, manželka pracovala u Modré pyramidy, nyní pracuje v Pelhřimově, ale je nemocná. Psali si od roku 2004 do roku 2008. Požádala ho, aby přijel do ČR. V Alžírsku proto ukončil firmu a v roce 2008 přijel do ČR. Mluvil trochu česky, neboť v ČR byl v devadesátých letech a má zde kamarády. Psali si však anglicky. Manželka ho prosila, aby zůstal, a proto se rozhodli uzavřít sňatek. Manželka o svatbě mluvila už v době, kdy si psali. Rozhodnutí padlo v ČR. Děti spolu nemají. Manželka je starší a nyní je nemocná. Uvedl, že v Třebíči žije sám. Manželka bydlí v Nové Cerekvi už asi 30 let. Nikdy spolu v Třebíči nebydleli. S manželkou se vídá jednou za měsíc, do nemocnice za ní nechodí. Zná maminku manželky; bydlí v Praze a jmenuje se rovněž K. (viz protokol ze dne 2. 8. 2013, č. j. OAM-146509-13/MC-2013).
34. Při výslechu dne 31. 1. 2014, vedeného ve věci žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu, žalobce uvedl, že se s manželkou seznámil přes internet, čtyři roky si psali přes ICQ. Začali si psát asi v roce 2004, psali si každý den. Manželka mu pak řekla, aby přijel do ČR. Posílal jí čtyři roky jako dárek 100 EUR a 200 EUR, jak často si žalobce nevpomněl. Svatba se konala 19. 6. 2008 v Pelhřimově. První měsíc v ČR bylo všechno super. Manželka však stále dostávala dopisy s červeným pruhem. Žalobce následně zjistil, že manželka neplatila rok za byt a chtěla po něm peníze. Ve společné domácnosti v Nové Cerekvi spolu žili osm měsíců, než se žalobce odstěhoval. Manželka se omlouvala a chtěla, aby se vrátil zpět. Žalobce se vrátil asi na dva měsíce. Poté zjistil, že manželka komunikuje přes internet s jinými muži. Měl nemocné koleno a naštvalo ho, že mu manželka nechtěla pomoci do nemocnice. Odjel proto do Francie a potom na tři měsíce za rodinou do Alžírsku. Při telefonickém hovoru zjistil, že manželka má doma jiného muže. Po návratu jí opravil dům, koupil novou podlahu. V roce 2009 bydlel v Alžírsku a ve Francii. Do ČR jezdil pouze za kamarádem, strávil zde asi půl roku. S manželkou již ve společné domácnosti nežije, nestýkají se, což dává za vinu vztahu manželky s jinými muži. Žalobce vlastní klíč od domu a kupuje manželce dárky k vánocům. Má zájem o rozvedení manželství, avšak manželka nikoliv. Na otázku, zda byl někdy ženatý s jinou ženou a zda

má děti, odpověděl, že nikoliv. Manželku v Alžírsku před svatbou neměl. O pobyt v jiné zemi nežádal. Správní orgán následně v rámci výsledku žalobce konfrontoval s oznámením francouzských úřadů ohledně jeho manželství v Alžírsku (s paní R.). Žalobce k tomu uvedl, že je muslim a bylo to jen v mešitě. Nejedná se o jeho manželku, spolu ale byli. Mají čtyři děti. Na otázku, proč dříve uvedl, že nemá děti, odpověděl, že je zde sám. Dětem žádné peníze neposílá, nenavštěvuje je. Žili spolu s manželkou v Alžíru roce 1997 jeden rok a pak od roku 1999 do roku 2006. Proč od paní R. odešel, neví. Doplnil, že s paní K. S. si psali anglicky, ona anglicky rozuměla. Naposledy ji viděl před čtyřmi měsíci (viz protokol ze dne 31. 1. 2014, č. j. OAM-21772-10/TP-2013).

35. Paní K. S., manželka žalobce, při výsledku dne 31. 1. 2014 potvrdila, že si s žalobcem začali psát na internetu v roce 2004 přes Messenger, ICQ a Skype. Neví, jakým způsobem přesně došlo ke kontaktu. Přihlásil se jí tam (pravděpodobně na aplikaci, pozn. soudu) a začali si psát. Po dvou letech žalobce napsal, že by chtěl bydlet v ČR, že ji miluje a že si ji chce vzít. Požádal proto v roce 2008 o vízum. Jaký stát mu dal vízum, neví, pozvání mu nepsala. Manžel ho po ní požadoval, ale neměla peníze. Svatba proběhla v červnu roku 2008. Žalobce měl vízum na tři měsíce. Uvedla, že *„ji ubáněl, že se musíme rychle vzít. Přijel s 200 Eur.“* Po svatbě spolu bydleli, ale bylo to divné z důvodu velkého věkového rozdílu. *„Potom, co jsme spolu začali bydlet, začal se chovat jako pán domu. Chtěl u mě trvalé bydliště.“* Manželé spolu žili intimním životem. Ve společné domácnosti spolu setrvali do listopadu 2008. Poté žalobce kvůli zimě odjel domů. Společnou domácnost sdíleli ještě v roce 2009 jeden týden nebo 14 dní. Od té doby už ne. Na podzim roku 2009 nebo 2010 jí napsal, že přijede. Jelikož měla jiného přítele, nechtěla ho vidět a odjela. Žalobce vymaloval byt, dal nový koberec, nalepil dlaždičky do koupelny. Důvodem rozchodu byly neshody ohledně jídla a jejího vozidla, které jí žalobce vracel bez benzínu. Žalobce paní S. řekl, že byl ženatý. Dokument o rozvodu zakládali na matriku. Uvedla, že manžel má tři nebo čtyři děti. V roce 2009 jí posílal sms z Francie, kde pracoval. Za sňatek jí žádné peníze nenabízel, vše platila sama. S manželem by se ráda rozvedla, ovšem on nechce. Manželství bylo šťastné jeden měsíc. Na dovolené spolu nebyli, pouze v Rakovníku. Z Alžírska jí před svatbou poslal 200 EUR a 50 EUR, neboť mu řekla, že nebude platit internet a odpojí se. Žádné drahé věci ani dárky jí nekupoval. Po svatbě spolu žili do podzimu roku 2008. Žalobce nakupoval pouze jídlo, které sám jedl. Šetřil si na letenku. Svatbu navrhl žalobce, který také dovezl svatební prstýnky. Na otázku, zda si myslí, že si ji žalobce vzal účelově, odpověděla: *„Asi ano, když psal, než jsme se vzali, tak se s ním psalo dobře. Bal jsem do něj zamilovaná, ale jak sem přijel, tak se jeho chování změnilo. Nemůžu ale říct, že by byl na mě zlý.“* (viz protokol ze dne 31. 1. 2014, č. j. OAM-21772-11/TP-2013).
36. Při výsledku dne 28. 6. 2017 žalobce uvedl, že manželství s K. S. stále trvá, společně spolu však nežijí. Jejich vztah trval od roku 2008 do roku 2010. Žalobce se poté přestěhoval do Třebíče. Uvažuje o rozvodu, žádné kroky však zatím nepodnikl. Sňatek dříve uzavřel rovněž v Alžírsku. Je rozvedený. Na území ČR neměl jiné partnerky kromě manželky a současné družky paní L. O. (viz protokol ze dne 28. 6. 2017, č. j. OAM-21772-55/TP-2013).
37. Na základě výše uvedených skutečností dospěly správní orgány k závěru, že žalobce uzavřel dne 19. 6. 2008 manželství s K. S. za účelem získání povolení k pobytu na území České republiky. Správní orgán I. stupně proto žádost žalobce o prodloužení pobytové karty rodinného příslušníka občana zamítl podle § 87f odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. O účelovosti manželství svědčí podle správních orgánů několik skutečností.

Z protokolů založených do spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že žalobce záměrně uváděl nepravdy. Při výslechu dne 31. 1. 2014 tvrdil, že s manželkou žil ve společné domácnosti osm měsíců. Oproti tomu dne 28. 6. 2017 uvedl, že jejich vztah trval v letech 2008 až 2010. Paní K. S. uvedla, že ve společné domácnosti žili do listopadu 2008 a poté asi týden nebo dva v roce 2009; pak už se nevidali. Pouze v roce 2013 ji navštívil v práci ohledně podpisu dokumentu k trvalému pobytu. Z protokolů dále vyplynulo, že žalobce se s manželkou seznámil na internetu v roce 2004, kde se domlouvali přes slovník anglicky. V březnu 2008 přijel žalobce na území České republiky. Jelikož měl jen tříměsíční vízum, přesvědčil manželku ke svatbě, která proběhla dne 19. 6. 2008. Žalobce tedy s sebou musel mít již v době svého příjezdu doklady nezbytné k uzavření manželství. Z tohoto jednání vyplývá, že přijel do České republiky s úmyslem oženit se a získat tady povolení k pobytu. Ostatně i manželka s odstupem času uváděla, že si ji žalobce vzal „asi účelově“. Ve společné domácnosti žili pár měsíců (pravděpodobně 8 měsíců), avšak na vedení domácnosti se společně nepodíleli. Neměli společné finance, každý si nakupoval a vařil své jídlo. Z výše uvedeného lze podle správních orgánů učinit závěr, že žalobce uzavřel manželství s občankou České republiky z důvodu vyřešení jeho pobytové situace. Tím zneužil institut manželství, neboť neměl v úmyslu vést společný manželský život s K. S.

38. Soud má za to, že správní orgány dostaly své povinnosti zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností a že závěr o účelovosti uzavřeného manželství je dostatečně podložen skutečnostmi vyplývajících ze správního spisu. V případě manželství žalobce s paní K. existuje řada rizikových faktorů, které ve svém souhrnu jasně prokazují, že účelem uzavřeného sňatku nebylo vést společný život, ale získat pobytové oprávnění žalobce.
39. Prvním z faktorů je skutečnost, že se žalobce se svojí budoucí manželkou před svatbou, resp. před příjezdem žalobce do České republiky, nikdy nesetkali; jejich komunikace probíhala pouze prostřednictvím internetu, navíc nehovořili společným jazykem, iniciátorem komunikace byl žalobce, který si manželku na internetu vyhledal a začal si s ní psát.
40. Druhým faktorem je, že paní K. od žalobce obdržela před svatbou finanční hotovost (což shodně potvrdili oba manželé). Žalobce k tomu uvedl, že finance posílal K. jako dárek.
41. Výpovědi manželů se různí, pokud jde o otázku, kdo inicioval jejich první setkání. Manželka vypověděla, že s ideou přicestovat do ČR přišel jako první žalobce; sdělil jí, že si ji chce vzít za manželku. Žalobce tuto skutečnost vidí odlišně; podle něj ho o příjezd do České republiky požádala manželka. Přicestoval do ČR na francouzské vízum, neboť mu manželka odmítla uhradit poplatek za vízum tuzemské. Podle K. S. po ní manžel požadoval, aby si na vízum peníze půjčila. Uvedené podle soudu svědčí o tom, že zájem na získání víza a na příjezdu do ČR měl zejména žalobce, který si ho rovněž sám zařídil.
42. Dalším faktorem je, že zájem uzavřít manželství vzešel ze strany žalobce a že manželství bylo uzavřeno krátce po přicestování žalobce do České republiky. Podle manželky žalobce „*ji uháněl, aby se rychle vzali*“, neboť měl vízum pouze na tři měsíce. Soud se ztotožňuje s hodnocením správních orgánů, že účelovosti sňatku nasvědčuje skutečnost, že žalobce již při příjezdu do České republiky disponoval potřebnými doklady k uzavření sňatku. Ostatně i manželka s odstupem času připustila, že si ji žalobce vzal „asi účelově“.

43. Důležitým faktorem je rovněž skutečnost, že ačkoliv spolu manželé po svatbě žili v jedné domácnosti a žili intimním životem, nepodíleli se společně na chodu domácnosti. Podle manželky žalobce nepřispíval do rodinného rozpočtu, jídlo si kupoval a vařil pouze pro sebe. Jídlo, které uvařila ona, nejedl. Dárky žalobce manželce nekupoval, nebyli spolu na dovolené. Krátce po uzavření manželství došlo k odcizení manželů a rychlému rozpadu manželství. Podle manželky bylo manželství šťastné jen jeden měsíc. Manželství stále trvá, ovšem pouze formálně, manželé se nestýkají a oba projevili zájem na rozvodu (ostatně z dokladů zaslaných soudu k žádosti o přiznání odkladného účinku ze dne 5. 11. 2019 plyne, že ve věci rozvodu manželů bylo u Okresního soudu v Pelhřimově nařízeno jednání na 21. 11. 2019).
44. Lze doplnit, že žalobce navíc v průběhu výsledků provedených ve správním řízení uváděl nepravdivé údaje. Při výpovědi ze dne 31. 1. 2014 vypověděl, že nemá žádné děti ani nebyl před uzavřením sňatkem v ČR ženatý. Po konfrontaci žalobce správním orgánem s oznámením francouzských úřadů ohledně jeho manželství v Alžírsku uvedl, že se oženil v mešitě a má v Alžírsku čtyři děti.
45. Odmítnout je nutno rovněž obecný poukaz žalobce, že správní orgány vycházely toliko z výsledků žalobce a jeho manželky. Ze správního spisu plyne, že byly zohledněny rovněž výsledky pobytové kontroly a jiné listiny předložené žalobcem ve správním řízení, resp. získané správním orgánem ze své činnosti. Stežejní okolnosti týkající se seznámení manželů, uzavření manželství či společného soužití byly zjištěny z výsledků manželů, to však je v tomto typu řízení obvyklé a nelze proto správním orgánům v tomto směru ničeho vytýkat.
46. Soud je přesvědčen, že na základě výše uvedených skutečností bylo prokázáno, že výlučným účelem uzavřeného sňatku bylo získání pobytového oprávnění pro žalobce a že manželé od počátku neměli vážný úmysl vést společný manželský život (obdobně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, nebo ze dne 29. 10. 2015, č. j. 5 Azs 89/2015-30). Manželé se před uzavřením sňatku důkladně neznali, nebyli spolu na dovolené. Žalobce přijel do ČR již s úmyslem uzavřít manželství v době platnosti svého tříměsíčního víza, s manželkou neměli společné zájmy, nepodíleli se společně na chodu domácnosti. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu tvoří logický řetězec skutkových okolností nevzbuzující důvodné pochybnosti o skutkovém základu posuzované věci. Soud proto souhlasí s hodnocením správních orgánů, že manželství bylo uzavřeno účelově, čímž byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti podle § 87f odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
47. Námitka nesprávného posouzení účelovosti uzavřeného manželství tak není důvodná.
48. Žalobce dále namítal, že v řízení před správními orgány došlo k pochybení, pokud jeho výslech dne 31. 1. 2014 proběhl bez tlumočníka.
49. K tomu soud uvádí, že z protokolu o výsledku žalobce ze dne 2. 8. 2013 plyne, že žalobce před započítáním samotného výsledku vyjádřil souhlas s tím, aby byl výslech veden v jazyce českém. Tento souhlas žalobce stvrdil podpisem. Stejným způsobem žalobce souhlasil s vedením výsledku v češtině dne 31. 1. 2014. Naopak při výsledku dne 28. 6. 2017 žalobce požadoval, aby byl výslech veden v jazyce českém za přítomnosti tlumočníka, kterého si žalobce obstaral na vlastní náklady.

50. V souladu s ustálenou judikaturou platí, že u toho, kdo neprohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, a tato skutečnost nevyplývá ani z obsahu správního spisu, není nepřítomností tlumočnicka porušeno jeho právo na tlumočnicka dle čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2004, č. j. 6 A 17/2000 - 54, č. 341/20004 Sb. NSS).
51. Soud se nedomnívá, že by absence tlumočnicka při výsleších žalobce způsobila nepoužitelnost těchto výslechů. Z protokolů o výslechu dne 2. 8. 2013 a 31. 1. 2014 je zřejmé, že žalobce tlumočnicka nežádal. Průběh výslechů svědčí o tom, že žalobce českému jazyku rozuměl a byl schopen odpovědět přiléhavě i na složitěji formulované otázky. Pokud měl žalobce skutečně problém porozumět pokládaným dotazům správního orgánu, mohl i v průběhu výslechu požádat o tlumočnicka. Ze správního spisu vyplývá, že k tomuto kroku nepřistoupil. Soud má za to, že v průběhu pohovorů konaných v letech 2013 a 2014 se ukázala žalobcova znalost českého jazyka dostačující. Během pohovoru mu byly kladeny otázky ohledně okolností seznámení se s manželkou, uzavření manželství a jejich společného života. Žalobce ve svých odpovědích na otázky správního orgánu obsahově reagoval a protokol o výslechu podepsal bez námitek. Soud tedy není přesvědčen, že by absence tlumočnicka znamenala nepoužitelnost provedených výslechů (přiměřeně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Azs 28/2008-76, nebo ze dne 18. 10. 2018, č. j. 9 Azs 205/2018-38).
52. Domnívá-li se žalobce, že u odpovědí na otázky týkající se počtu dětí a jeho bývalé manželky žijící v Alžíru, je patrná absence tlumočnicka, soud je názoru opačného. Otázky na děti a manželku žalobce byly podle protokolu z výslechu položeny jednoduchým a srozumitelným způsobem; odpovědi žalobce nejsou zmatené. Žalobce přiléhavě odpovídal na jednotlivé otázky, které mu byly v průběhu výslechu kladeny. Jeho odpovědi byly zpravidla stručnější. Šlo však o logickou reakci na pokládané otázky. Změna odpovědi žalobce na dotaz ohledně počtu dětí a předchozího manželství, nastala až po konfrontaci žalobce se zjištěním správních orgánů a předložením příslušných dokladů k nahlédnutí. Nelze ji proto připisovat nedorozumění v pochopení položených otázek. Navíc soud dodává, že i pokud by snad žalobcova argumentace byla pravdivá a skutečně nesprávně porozuměl kladeným dotazům, rozpory v jeho výpovědích v tomto směru nebyly stěžejním důvodem pro konstatování účelovosti uzavřeného manželství. Ostatní důkazy shromážděné správními orgány by pro deklarování účelovosti uzavřeného sňatku postačovaly.
53. Lze tak uzavřít, že povinnost správního orgánu ve správním řízení zajistit účastníku řízení tlumočnicka není absolutní, neboť § 16 správního řádu uvádí, že na tlumočnicka zapsaného v seznamu tlumočnicků má právo každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání. To se v tomto správním řízení, resp. při prováděných výsleších ze dne 2. 8. 2013 a 31. 1. 2014 nestalo. Lze tak uzavřít, že v kontextu skutkového stavu zjištěného ve správním řízení je námitka porušení práva na tlumočnicka účelová a snaží se zpochybnit důkazní hodnotu odpovědí žalobce na dotazy správního orgánu při zmíněných výsleších. Soud je přesvědčen, že správní orgán I. stupně nepochybil, pokud neustanovil žalobci tlumočnicka v průběhu výslechů ve dnech 2. 8. 2013 a 31. 1. 2014. Žalobce nebyl nijak na jeho právech, proto lze protokoly o výsleších použít správním řízení jako důkazní prostředek.
54. Ani tato námitka proto není důvodná.

V. B) Námitka nesprávného posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života

55. Žalobce dále namítl, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí nevypořádala s přiměřeností zásahu do jeho soukromého a rodinného života, neboť posuzovala přiměřenost dopadů do života jiného cizince.
56. Podle § 87p odst. 2 ve spojení s § 87f odst. 3 zákona o pobytu cizinců může Ministerstvo vnitra neprodloužit dobu platnosti pobytové karty a ukončit přechodný pobyt účastníka řízení na území České republiky za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana Evropské unie.
57. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
58. Žalobci je nutné dát zapravdu v tom, že žalovaná v napadeném rozhodnutí v jednom odstavci na str. 7 posuzuje přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života jiného účastníka řízení. Uvedené ostatně žalovaná připustila ve vyjádření k žalobě, v němž potvrdila, že daný text zůstal v napadeném rozhodnutí nedopatřením.
59. Pochybení žalované však nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, je-li z napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu zřejmé, že se správní orgány posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabývaly.
60. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, že jeho důsledkem je ukončení pobytu žalobce na území vedoucí k jeho povinnosti vycestovat z území České republiky. Přiměřenost se posuzuje z hlediska rodinného a soukromého života cizince, a to jakým způsobem bude narušen, tedy zda se jedná o narušení adekvátní jednání žalobce či jiným skutečností. Žalobce se považoval za rodinného příslušníka manželky K. S. (původně ještě ve správním řízení uváděl, že žije s družkou L. O.; jejich vztah však před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně skončil). Správní orgán I. stupně tedy vzal v potaz, že žalobce s manželkou již mnoho let nežije a odloučil se od ní již několik málo měsíců po svatbě. Na území České republiky žalobce nemá žádné děti, naopak děti má v domovském státě. Správní orgán I. stupně proto uzavřel, že zásah do rodinného života žalobce je vyloučen. Naopak zmínil, že žalobce má v Alžírsku nezletilé děti, které jezdí navštěvovat. Do Alžírsku jezdí taktéž za svojí matkou. Dopad rozhodnutí bude podle správního orgánu I. stupně rovněž adekvátní ve vztahu k soukromému životu žalobce. V České republice nevlastní žádnou nemovitost, průběžně se stěhuje, pracuje pouze brigádně (nemá stálé zaměstnání) a není vázán na žádné konkrétní místo. Jezdí si přivydělávat do Francie a příjem mu plyne také z Alžírsku, kde má obchody.
61. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podáno blanketní odvolání, které ani na výzvu nebylo doplněno. Žalobce tedy žádné konkrétní důvody ohledně nesprávného posouzení zásahu do rodinného a soukromého života v odvolacím řízení neuvedl. Žalovaná tedy rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumala podle § 89 odst. 2 správního řádu a na straně 7 se ztotožnila s hodnocením přiměřenosti dopadů rozhodnutí

do soukromého a rodinného života provedeného správním orgánem I. stupně. Zopakovala, že žalobce se považuje za rodinného příslušníka K. S., se kterou již nežije a že v tuzemsku nemá děti, které naopak má v zemi původu. Zásah do soukromého a rodinného života žalobce tedy podle žalované nebude „neadekvátní“.

62. Soud je přesvědčen, že žalovaná zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života posoudila dostatečně. Ve věci je nutno zohlednit, že žalobce žádné konkrétní skutečnosti ohledně nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí neuváděl, proto byl přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně proveden v omezené rovině s odkazem na § 89 odst. 2 správního řádu. Žalované nelze vyčítat, že nepřihlédla k tomu, že žalobce v jiném řízení u jiného správního orgánu uváděl, že má trvalý vztah s L. P. (ve věci žádosti o trvalý pobyt doručené správnímu orgánu I. stupně dne 22. 2. 2019 tvrdil, že žije ve společné domácnosti s paní L. P.). Pokud měl žalobce za to, že je jeho vztah s paní P. skutečností, jež má být zohledněna v předmětném řízení, nic mu nebránilo v odvolání takovou námitku uplatnit a konkretizovat okolnosti svého aktuálního rodinného života. Zůstal-li však v řízení pasivní, nelze žalované vyčítat, že při přezkumu blanketního odvolání aktivně nevyhledávala informace o aktuálně běžících řízeních, která žalobce vede, a z nich nezjišťovala, kdo je současnou partnerkou žalobce, případně jako dlouho jejich vztah trvá. Tato procesní aktivita příslušela výhradně žalobci.
63. Soud se za daných skutkových okolností ztotožňuje s posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce tak, jak jej provedly správní orgány.
64. Pokud při jednání žalobce uváděl, že v současné době žije již delší dobu s partnerkou L. P. a chce s ní zůstat v České republice, nelze k této skutečnosti přihlídnout při přezkumu nyní napadeného rozhodnutí. V řízení o žalobě je soud povinen vycházet dle § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového stavu, který existoval k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí; jak bylo zmíněno výše, ve správním řízení žalobce svůj vztah s paní P. nezmiňoval.
65. Ani tuto námitku tak soud neshledal důvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

66. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
67. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské

právnícké vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. listopadu 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu